

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ PETER MC MEARLY

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΕΝ ΧΩΜΠΣ

ΤΗΝ αρχή, κανείς δεν μπόρεσε να καταλάβει τί είχε γίνει. Όταν οι πελάται του άριστοκρατικού μπάτ, τὰ κορίτσια του υπαλέτου και τὰ φρακοφορεμένα γκαρσόνια είδαν την χορεύτρια "Ελλην Χώμπς να σταματά ξαφνικά τὸ χορὸ της, νὰ κἀνη μερικά θήματα δεξιά και ἀριστερά, πιάνοντας τὸ λαμὸ της με τὰ δύο χέρια της, κ' ὕστερα νὰ σωριάζεται βαρεία στὸ γυαλιστερό παρκέτο, μέσα στὰ πολὺχρωμα φῶτα τῶν ἠλεκτρικῶν προβολέων, ὅλοι στὴν ἀρχὴ νόμισαν πῶς ἡ γοητευτικὴ υπαλαρίνια είχε λιγोधμῆσει ἀπὸ τὴν υπερβολικὴ ζέση. "Ένας γιατρός, πὺ ἔτυχε νὰ θρικόεται μεταξὺ τῶν πελατῶν, πλῆσιος τὴν ξαπλωμένη χορεύτρια, γονάτισε δίπλα της και τὴν ζέξετος. "Όταν σηκώθηκε θρῖος, ἦταν ἀχνός καὶ ταραγμένος. "Έσκυψε και ψιθύρισε κατὰ τὴν αὐτὴ τὸν διευθυντὸ τοῦ μπάτ... "Εκείνος ἔβγαλε μιά κραυγὴ τρόμου...

"Υστερ' ἀπὸ λίγη ὥρα, οἱ πελάται ποὺ στεκοῦσαν ἀρθριο γύρω ἀπὸ τὴν πίστα, μάθαιναν, ὅτι ἡ χορεύτρια "Ελλην Χώμπς ἦταν νεκρὴ. Ὁ ἰατροδικαστής, ὁ ὁποῖος είχε τρέξει στὸ μεταξὺ, δὲν μπόρεσε νὰ ξεκαθρίδωσι τὴν αἰτία τὸν θανάτου της. Ἡ "Ελλην ἦταν ἕνα ρωμαλέο και ἀθλητικὸ κορίτσι εἰκοσι χρόνων. Περιούσιος ζωὴ ἤρχει, δὲν ἔκανε καταχρήσεις... Τίποτε δὲν δικαιολογοῦσε τὸν θάνατό της...

...Θὰ θυμῶσαι θέβαια και οὐ τὸ περιστάτικο αὐτό...—μοῦ εἶπε ἕνα θράδυ, τρία περίπου χρόνια ὕστερ' ἀπὸ τὸν μυστηριώδη θάνατο τῆς "Ελλην Χώμπς, ὁ φίλος μου ὁ Γουλι Λίσσαν, ἕνα ἀπὸ τὰ καλύτερα λαγονικά τῆς ἀστυνομίας τῆς Νέας Ὑόρκης. Καὶ θὰ θυμῶσαι ἴσως ὅτι, ἂν και ἡ ἔφημερίς εἶχαν ἀφιερώσει τὶς πρώτες μέρες στήλες δόκλῆρας γιὰ τὸν θάνατο τῆς χορεύτριας, δὲν κατάρθωσαν ποτε νὰ διαλευκάνουν τὴν σκοτεινὴ αὐτὴ ὑπόθεση... Σήμερα ὁ μὸς, μπορῶ νὰ μιλήσω ἐλεύθερα, νὰ σοῦ ἐξηγήσω τὸ μυστήριο αὐτοῦ τοῦ θανάτου...

Σὲ μὰς τοὺς ἀστυνομικούς, ἡ "Ελλην Χώμπς δὲν ἦταν ἀγνωστὴ. Τὴν ζέραμε δύο χρόνια πρὶν πεθάνει... Ἐγὼ καὶ μερικοὶ ἄλλοι συνάδελοι μου, τὴν γνωρίζαμε ἕνα θράδυ, κάνοτας ἕναν αἰφνιδισμὸ σ' ἕνα ἀπὸ τὰ πιο κακόφημα κρουφά ντάνσζκ τῆς Νέας Ὑόρκης, πὺ συχαζόταν ἀποκλειστικά ἀπὸ λαθρέμπορους ἀκόολ και ναρκωτικῶν...

Εἶχαμε πάει στὸ κέντρο αὐτό, ζητώντας δὲν ὀρισμένα ἄτομα. Ἐπειδὴ ὁμῶς, ζέραμε πὺς οἱ φίλοι τους δὲν ὄα μὰς ἀφῆναν νὰ πάσομε μετὸ καλὸ τους συναδέλφους των, σκεφθίκαμε νὰ τοῖς τρομοκρατήσομε... Τραθίξαμε, λοιπὸν, τὰ πιστόλια μὰς και διατάξαμε ὄλους τοὺς πελάτες τοῦ ντάνσιζκ νὰ σηκώσουν ψηλά τὰ χέρια τους. Μιά ὁμοθρονία ἦταν ἡ ἀπάντησή τους. Ἄναστασθήκαμε τότε νὰ ὄυρωθῶμε πίσω ἀπὸ τὰ τραπέζια και ν' ἀντιπροβολήσομε...

"Υστερ' ἀπὸ δέκα λεπτά τῆς ὄρας, δὲν ἀπὸ τοὺς δικούς μὰς και τρεῖς κακοποιοὺς ἔσαν ξαπλωμένοι νεκροὶ στὸ πάτωμα, ἕνω ἀρκετοὶ ἄλλοι θογγώσαν ἀπὸ τοῖς πύσιν, βαρεία τραυματισμένοι... Μέσα στὴν ταραχὴ και τὴν παραζάλη, μπόρεσα νὰ δῶ μιά νέα, ἡ ὁποία σκυμμένη πάνω ἀπὸ ἕνα σκοτωμένο λαθρέμπορο, τοῦ ἔβγαλε τὶς τσέπες. Ξαφνικῶς, ὅμως, ἡ κοπέλλα αὐτὴ χάθηκε ἀπὸ τὰ μάτια μου—γιὰ νὰ ἐμφανιστῆ τὴν ἄλλη μέρα στὸ γραφεῖο μου... "Έκανα πὺς δὲν τὴν ἀναγνώρισα, περιμένοντας νὰ δῶ τί θὰ μοῦ πῆ...

—Χτές τὸ θράδυ, τραύλιε ἡ ἐπισκέπτριά μου, ἦμου και γὼ στὸ ντάνσιζκ, μαζί μετὸ φίλο μου... "Όταν εἶδα πὺς μοῦ τὸν εἶχατε σκοτάσει, ἔτρεξα κοντὰ του, ἀμφιφώντας τὸν κίνδυνο, και τοῦ πῆρα ἀπὸ τὴν τσέπη τὸ πορτοφόλι του, γιὰ νὰ τὸ φυλάξω γι' ἀνῆμνησί... Μέσα ὅμως στὸ πορτοφόλι αὐτό, θρῖκα και τὴν φωτογραφία μιάς ἄλλης γυναίκα!... Ὁ φίλος μου με ἀπατούσε με μιά ἄλλη, ἕνω μοῦ ἔκανε θρῖος αἰώνιας ἀγάπης... Δὲν μπόρεσα νὰ κλειῶσαι ὑπὲρ τὴν νύχτα, ἀπὸ τὴν ἀγωνία, ἀπὸ τὸν πόνο, ἀπὸ τὴν ταπεινότη μού... Κ' ἔλαθα τὴν ἀπόφασι νὰ ἐκδικηθῶ ὄλους τοὺς γκάγκστερς, ὄλους τοὺς ἀνθρώπους πὺ παρασῶρον στὸν κατήφορο τὰ φτωχὰ και ἀνυπερρύσσια κορίτσια, γιὰ νὰ ποδοπατήσουν ἀργότερα τὴν καρδιά τους, μόλις τὰ θαρθεῦν... Πάρτε με στὴν ὕπρεια σας... Ξέρω καλὰ ὄλους τοὺς κακοποιοὺς πὺ κυνηγᾶτε, τὰ κατα-

τόπια και τὶς συνθέσεις τους... Θὰ σὰς φανῶ πολὺ χρήσιμη στὴ δουλειά σας...

Θεωρῶ περίττο νὰ σοῦ πῶ, ὅτι ἡ "Ελλην Χώμπς—αὐτὴ ἦταν ἡ φίλη τοῦ γκάγκστερ—ἔγινε καλοπρόδεχτη στὴν ὕπρεια μὰς. Καὶ ὄφειλο ἀκόμα νὰ ὄμολογήσω, ὅτι μὰς φάνηκε, πράγματι πολὺ χρήσιμη μετὶς πολὺτιμες πληροφορίες πὺ μὰς εἶνε γιὰ τὰ σχέδια και τὴ θρῖσι ὄρισμένων κακοποιῶν...

"Όταν, λοιπὸν, μάθαμε πὺς ἡ "Ελλην, τὴν ὁποία εἶχαμε καιρὸ νὰ δοῦμε και ἡ ὁποία ἔγινε στὸ μεταξὺ χορεύτρια, πέθανε ἕνω ἔκανε ἕνα νούμερο σ' ἕνα μπάτ, σγῆματισσε ἀμέσως τὴν πεποιθῆσι, ὅτι οἱ γκάγκστερς ἀντελήθρῶσαν ὅτι τοῖς πρόδιδε και τὴν σκότωσαν ἀπὸ ἔξακρίδῶσση, χωρὶς θέβαια ν' ἀνακρινώσομε τίποτα στὶς ἔφημερίδες γιὰ νὰ μὴ δημιουργηθῆ ὄρυθος γύρω ἀπὸ τὴν ὑπόθεση. Ἡ "Ελλην πέθανε ἀπὸ ἕνα ἀγνωστο δηλητήριο... Ποῖος τῆς τὸ ἔδωσε και πὺς; Τὰ σημετά αὐτὰ παραμένει σκοτεινά γιὰ μὰς, παρ' ὄλες τὶς προσπάθειες μὰς γιὰ ν' ἀνακαλύψομε τὸν δολοφόνου τῆς χορεύτριας...

Τέλος, χτές τὸ θράδυ,—συνέχισε ὁ ἀστυνομικός Γουλι Λίσσαν,—μ' ἐπισκέφθη στὸ γραφεῖο μου μιά κομψοτυμένη κυρία, μετὸ πρόσωπο σκεπασμένο ἀπὸ ἕνα πυκνὸ ἔθλο. Στὸ γραφεῖο μου θρικόεταν τὴ στιγμὴ ἔκείνη ἕνας φίλος μου. Ἄναγκάστηκα νὰ τὸν διώξω, ἐπειδὴ αὐτὴν τὴν παράκλησι μοῦ διευτύπωσε ἡ ἐπισκέπτριά μου.

"Όταν μείναμε μόνοι, ἔβγαλε τὸ ἔθλο πὺ σκέπαζε τὸ πρόσωπό της και φαντάζεσαι τὴν κατάπληξι μου, ὅταν εἶδα μπροστὰ μου τὴν "Ελλην Χώμπς, πὺ τὴν εἶχαμε θάψει πρὶν ἀπὸ τρία χρόνια!...

—Ναί, ἐγὼ εἶμαι, μὴ ξαφνιάζεστε! μοῦ εἶπε ἡ "Ελλην, χαμογελώντας με τὴν ταραχὴ μου.

Δὲν ἄργησε ὅμως, νὰ σοβαρευτῆ. Καὶ με φωνὴ πὺ ἔτρεμε ἀπὸ συγκίνηση, μοῦ διηγήθηκε μιά παράξενη, μιά ἀπίστευτη σγῆδὸν ἱστορία...

—Εἶμαι ἡ "Ελλην Χώμπς, πὺ τὴν νομίζετε ὄλοι νεκρὴ. Ξέρω ὅτι ἀπὸ καιρὸ προσπάθειε νὰ τὸν διαλευκάνετε τὸ μυστήριο τοῦ θανάτου μου και ἤρθα νὰ...σὰς βοηθήσω στὶς ἔρευνές σας!

—Αὐτὸ εἶνε λιγὴςκι πρωτότυπο! φώναξα, γελώντας χωρὶς νὰ τὸ θέλω. Πρῶτὴ φορὰ μὸς συμβαίνει νὰ δῶ ἕνα νεκρὸ νὰ βοηθᾶ τὴν ἀστυνομία ν' ἀνακαλύψῃ τὸν δολοφόνου τοῦ!...

—Μὴ γελάτε! συνέχισε ἡ "Ελλην. Θὰ σὰς τὰ ἐξηγήσω ἀμέσως ὄλα. Ἡ "Ελλην Χώμπς, ἔκείνη δηλαδὴ πὺ πέθανε δηλητηριασμένη, ἦταν ἡ διδυμὴ ἀδελφὴ μου, ἡ ἀγαπημένη μου Λάουρα... Πολὺ καλὸ κορίτσι, σεμνὸ, φρόνιμο... Δὲν μοῦ ζέμοιζε δὲδιόλου. Τὸ δεινρὸ τῆς ἦταν νὰ γίνῃ ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου. Καὶ ἔρχιτε ἀπὸ μπαλάρια, με τὴν ἔλπιεσι ὅτι ὄλα τὴν πρόσεχε μιά μέρα κανεὶς σκηνοθέτης... Καὶ πῆρε τὸ δικὸ μου ὄνομα, ἐπειδὴ εἶχαμε στὴν πολιτεία Ντῆκῶτα μιά θεία πὺ δὲν ἤθελε με κανένα τρόπο νὰ γίνῃ ἡ Λάουρα χορεύτρια. Τὴν εἶχε μάλιστα φοθερίσει, ὅτι ἂν παρέβαινε τὴν ἐπιθυμία της, δὲν θὰ τῆς ἀφῆνε τίποτα στὴ διαθήκη της... "Όσο γιὰ τὸν μόνου, ἔπαμε παιὰ νὰ με λογαριάξῃ, γιατί εἶχα πᾶρει στὸ μεταξὺ τὸν κακὸ δρόμο... Ἡ Λάουρα, λοιπὸν, προσελήθη σ' ἕνα μπάτ μετὶς τοῦ δικῶ μου τ' ὄνομα—χωρὶς νὰ φανταζόμαστε, ὄποτε κείνη, ὄτε και γὼ, τί τύχη τὴν περιέμενε...

Οἱ γκάγκστερς, πὺ εἶχαν καταλάβει, δὲν τοῖς προδίδω στὴν ἀστυνομία, ξεγελᾶσθῆκαν ἀπὸ τὸ ὄνομα και τὴν ὄμοιότητά της και νόμισαν πὺς ἡ Λάουρα ἦμου ἐγὼ... Ποτὲ δὲν τοῖς εἶχα πῆ, δὲν ἔγω μὸς ἀδελφῆ, γιὰ νὰ κρατήσω τὴ Λάουρα μακριὰ ἀπὸ αὐτὸ τὸν περιβάλλον... Καὶ οἱ ἔγρῶροι μου σκότωσαν τὴ Λάουρα, νομίζοντας πὺς σκοτῶνον ἐμένα!...

Τρία δόκλῆρα χρόνια ἀγωνίστηκα μετὸ πρόσωπο σκεπασμένο πάντοτε ἀπὸ ἕνα ἔθλο, γιὰ νὰ μὴ ν' ἀναγνωρίσῃ κανένας πᾶλιος γνωστός μου—γιὰ ν' ἀνακαλύψω τοὺς δολοφόνους τῆς ἀδελφῆς μου... Ἦθελα νὰ τοὺς παραδώσω ἡ ἴδια, μετὰ τὰ χέρια μου, στὴ δικαιοσύνη... Καὶ μόλις κατάρθωσα νὰ μάθω ὄλη τὴν ἀλήθεια, ἔτρεξα νὰ σὰς θρῖσι...

Ἡ Λάουρα ἦταν, τὴ θραδεία ποῦ πέθανε, ἡ ὄδυο χορεύτρια στὴν πρώτὴ σειρά τοῦ μπαλέτου. Δίπλα της, ἡ ἐνῆντὴ υπαλαρίνια, ἦταν ἡ "Εδὴθ Γουίντ, φίλη ἔνδης γκάγκστερς. Αὐτὴ, λοιπὸν, ἡ "Εδὴθ ἔκανε τὸν φόνου, ὑπακούοντας στὸ φίλο της. Πέρασε ἀπὸ τὸ δαχτυλὸ της ἕνα δαχτυλίδι με μιά κοψίδια πέτσα, γεμάτὴ ἀπὸ τὸ τρομερὸ δηλητήριο ἐκουράρες πὺ δὲν ἀφῆνει δὲδιόλου ἱχνη. Καὶ σὲ μιά στιγμὴ, πάτησε τὸ δαχτυλίδι αὐτὸ στὸ χέρι

Εἶδα μπροστὰ μου τὴν "Ελλην Χώμπς!...

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΩΡΩ ΣΙΜΕΝΟΝ

Η ΜΠΑΓΚΕΤΤΑ ΤΟΥ ΒΕΓΚΑΜ

ΕΡΙΚΕΣ μέρες πριν απ' το μεγάλο «φεστιβάλ» για τον Σούμπερτ, οι θαυμαστές κι η θαυμάστριες του Βέγκκαμ, του περιφημου μασέστρου, του έκαναν δώρο μια ύπεροχη μπαγκκέττα από άσημη και πλατινά.

—Είπε μια μπαγκκέττα θαυμαστοποιού, τούχε πη ένας μουσικός κριτικός. Μά μήπως δεν είσαστε κι' έσεις ένας μάγος της μουσικής, αγαπητέ μασέτρο;

Ο Βέγκκαμ, στα σαράντα χρόνια του, άρχιζε να γίνεται τρισένοδος. Ήταν ένας ώμορφος άνδρας με γλυκό πρόσωπο και με φλογερά μάτια που ζετρέλλαιναν τις γυναίκες. Κι' αλήθεια, ο Βέγκκαμ ήταν ένας προμερός κατακτητής. Ή ζωή του ήταν γεμάτη έρωτικά σκανδάλα. Έκείνη λοιπόν την εποχή είχε έρθει από τη Νότιο 'Αμερική για να δώσει μια σειρά συναυλιών στην «αίθουσα Μπετόβεν», στο Παρίσι.

Ο Βέγκκαμ ήταν μια σωστή μεγαλοφυΐα. Όταν διέθυθε έργα του Μπετόβεν, ο κόσμος έκανε σαν τρελλός από τον ένθουσιασμό του. Μά ξαφνικά, είχε ένα παράδοχο τέλος και το μυστήριο αυτό του θανάτου του θα έμενε ανεξιχνίαστο, αν δεν κατάφερα να το διαφωτίσω με τον τρόπο που θά ήθετε πάρα κάτω. Μη ξεχνάτε ότι είμαι ο Λερού, ένας από τα καλύτερα λαγωνικά της Μυστικής 'Ασφάλειας», όπως γράφουν ή έφημερίδες.

Το θράθυ του «φεστιβάλ Σούμπερτ» ατέλειωτες σειρές αυτοκινήτων είχαν σχηματίσει μπροστά στην «αίθουσα Μπετόβεν». Ή Πλατεία κι' τα θεωρεία της ήσαν γεμάτα απ' όλη την Παρισινή άφρόκρεμα.

Οι μουσικοί έτοιμαζαν τα όργανά τους. «Όλος ο κόσμος ζητούσε με θόρυβο για τον περιφημο μασέτρο και μόλις ο Βέγκκαμ παρουσιάστηκε κι' ανέθηκε στη θέσι του, τον υποδέχτηκε μ' ατέλειωτα χειροκροτήματα. Ο γόης, ο μάγος, ο σαγηνευτικός μασέτρος έκανε δυο-τρεις θεατρικές υποκλίσεις κι' έπειτα, μεθυσμένος από εκείνη τη δόξα, έτοιμάσθηκε να διευθύνη την «Ατελειώτη Συμφωνία» του Σούμπερτ με την καινούργια μπαγκκέττα του που άστραψε στα φώτα της ράμπας. Το «σπαρτίτο» ήταν κλειστό μπροστά του, στο αναλόγιο. Ο Βέγκκαμ το ήξερε απ' έξω...

Μόλις όμως χτύπησε με την μεταλλική μπαγκκέττα του το σιδερένιο αναλόγιο για να είδωποιήση τους μουσικούς να τον προσέξουν, σωριάστηκε άμέσως καταγής, σαν κεραυνόπληκτος!

Οι μουσικοί, τρελλοί από τη φρίκη του, ώρμησαν όλοι κοντά του κι' ο κόσμος με μια κραυγή εκπλήξεως μαρμάρωσε στη θέσι του.

Ο Βέγκκαμ μεταφέρθηκε άμέσως στο φουαγιέ. Ήταν νεκρός! Ο διευθυντής της αίθουσής τότε, γύρισε κατάχλωμος κι' ξέηγηση στον κόσμο:

—Ο μασέτρος πέθανε άξαφνα από ουγκοπή της καρδιάς!... Ο θάνατος του Βέγκκαμ είχε άναστατώσει το Παρίσι. Όλος ο κόσμος έκλαψε τον περιφημο μουσικό, που χάθηκε τόσο ξαφνικά. «Όσο για τις θαυμαστίες του, αυτές πειά ήσαν άπαρηγόρητες...

Μά τι περίεργο! Ο μόνος άνθρωπος που δεν πίστεψε με κλειστά μάτια σ' αυτό τον παράενο θάνατο ήμουν εγώ... Θυμάμαι, σαν να είναι τώρα, τη γεμάτη «αίθουσα Μπετόβεν», την εμφάνισι του Βέγκκαμ, τα χειροκροτήματα των θαυμαστών του, τις θεατρικές υποκλίσεις του. Μά θυμάμαι ακόμη, ότι ο Βέγκκαμ δεν φαινόταν διόλου συγκινημένος. Διατηρούσε όλο το ροβαλό χρώμα του προσώπου του και χαμογελούσε με εύγένεια βέβαια, μά και με κάποια άδιαφορία, συντηγόμενος πειά στις έπευφημίες

της Λάουρας, χωρίς εκείνη να καταλάβη τίποτα... Τη συνέχεια την ζέρετε... Άλλο το θράθυ, ή «Είδη Γιούντ θα χορεύη στο καμπαρέ «Α-ριζόνα». Μπορείτε να πάτε να την συλλάβετε...»

Ο Γουίλ Λίσων έμεινε λίγο σιωπηλός και ύστερα με ώθησε: —Πώς σου φαίνεται αυτή ή ιστορία; —Λίγο παράδοχη!... άποκρίθηκα. —Εσείς οι διηγηματογράφοι πιστεύετε περισσότερο στις ιστορίες που πλάθετε με την φαντασία σας, παρά στην πραγματικότητα... Πριν από λίγο, οι άνθρωποι που έστειλα στην «Α-ριζόνα» μου τηλεφώνησαν, ότι συνέλαβαν την «ΕΒ.θ. ή όποια ώμολόγησε όλη την αλήθεια, έπιβεβαιώνοντας τους λογισμούς της «Έλλην Χώμας!

ΠΕΤΕΡ ΜΑΚ ΜΗΡΑΥ

του κόσμου. Ήταν λοιπόν τόσο καρδιακός ο ώμορφος μασέτρος; Είχε τόσο άδύνατη καρδιά; Πώς διάβολο είχε πεθάνει έτσι ξαφνικά από ουγκοπή;

Κανείς δεν μπορούσε να υποφιασθή, ότι ή αίτια του θανάτου του ήταν μια έκδικήσις! Μια παράενη έκδικήσις μπροστά σε δυο χιλιάδες θεατές. Έπειτα πούδς μπορούσε ποτέ να πιστέψη με μια τέτοια ξέηγησι; Φαινόταν παιδαριώδης! Ή έκδοχη της άποπληξιάς έβραζε άμέσως όλα τα πράγματα στη θέσι του. Ήταν λογική, πιστευτή. Κι' ήταν τελείως περιττή ή αύτοψία. Ή-στερα ώστόσο από μερικές μέρες, ή Μυστική 'Ασφάλεια που δεν μπορούσε να παραδεχθή ως φυσικό αυτό τον ξαφνικό θάνατο, μου ανέθεσε να εξιχνιάσω το μυστήριο αυτής της ύποβέσεως.

Ή έκδοχη της άρρωστης καρδιάς του Βέγκκαμ μ' άφησε άβήροτος. Ο μασέτρος ήταν ύγιέστατος. Κάτινε πολύ, έπινε, ζευνυχτούσε κι' ελάτρευε τις γυναίκες. Το μόνο που με είχε σκανδαλίσει σ' αυτή την ύπόθεσι ήταν ή λέξι «κεραυνόβόλος». Ο θάνατος του Βέγκκαμ ήταν κεραυνόβόλος! Έπειτα, μ' είχε σκανδαλίσει κι' ένα άλλο πράγμα. Ο Βέγκκαμ εκείνο το θράθυ έτοιμαζόταν να διευθύνη την όρχηστρα με μια μεταλλική μπαγκκέττα, ενώ όλοι οι συνάδελφοι του χρησιμοποιούν σιληθως μια εύλινη. Κι' άκριβώς, στη στιγμή που ο Βέγκκαμ χτύπησε με την άσημνια μπαγκκέττα του το σιδερένιο αναλόγιο, σωριάστηκε καταγής σαν κεραυνόπληκτος!

«Ε, λοιπόν! Τι τα θέλετε. Δεν άργησα διόλου να έρω τη λύσι αυτού του σκευτικού αίνιγματος. Ο Βέγκκαμ είχε στ' αλήθεια κεραυνοβοληθή δικαί από ουγκοπή της καρδιάς, αλλά από την εκκένωση ενός δυνατού ηλεκτρικού ρεύματος!...

Μά δεν με πίστεψε κανείς... Οι συνάδελφοί μου άρχισαν να με κοροϊδεύουν. Δεν είχα καμμία απόδειξι. Πώς ήταν δυνατό;

Όταν ύστερα από μια έβδομάδα μου ανέθεσαν την ύπόθεσι και πήγα να εξετάσω το σιδερένιο αναλόγιο του Βέγκκαμ, δεν βρήκα άπάνω σ' αυτό κανένα ηλεκτρικό σύμμα, καμμία ένωση. Ο μυστηριώδης δολοφόνος του το είχε κιάλας εξαφανίσει... Από πέπαισμα ώστόσο δεν παράτησα αυτή την σκευτική ύπόθεσι. Έπρεπε με κάθε τρόπο να την διαφωτίσω. Και τότε, δίγνας να ξέρω κι' εγώ γιατί, έτσι, από ένστικτο, πήγα να άπόγειμα τον νεκροταφείο για να έπισκεφθώ τον τάφο του άτυχου μασέστρου.

Όταν έφτασα εκεί, είδα μια ώμορφη νέα που έκλαιγε.

—Μπιά! είπα μέσα μου. Να μία θαυμάστρια του που δεν τον έξεχασε ακόμη.

Χωρίς να ξέρω τότε τι κάνα, άκολούθησα αυτή την ώμορφη νέα, που έκλαιγε και θήγκα μαζί της από το νεκροταφείο. Κύτταξα το καπέλλο της, τα παλάνα γάντια της, τα στήνα παπούτσια της και κατάλαθνα καλά ότι ή έρωτευμένη αυτή νέα ήταν ένα από εκείνα τα κορίτσια που δούλευαν για να ζήσουν. Περίεργος λοιπόν, ήταν αυτή ή πιότη θαυμάστρια του Βέγκκαμ έφτασε στο σπίτι της, μια πολυκατοικία της Μονμάρτης, ρώτησα τη θυρωρό για να μάθω ποιά ήταν.

—Είνε ή κόρη ενός ηλεκτρολόγου, μου είπε. Ο πατέρας της δουλεύει στην «Αίθουσα Μπετόβεν». Έκεί πέρα δουλεύει κι' εσύ, ή ως δαχτυλογράφος...

Διάβολο! Αútές ή πληροφορίες μου προέξησαν κατάπληξι! Συνέγισα λοιπόν τις έρευνές μου και θέλησα να μάθω τ' άποκρυφα της έρωτικής ζωής του Βέγκκαμ. Κι' έμαθα στ' αλήθεια πολύ ένδιαφέροντα πράγματα για τις κατακτήσεις του γενητικού μασέστρου. Ο Βέγκκαμ είχε μια ιδιοτροπία. Άγαπούσε τις υμοδιτρούλες, τις δαχτυλογράφους, τις μικρές πωλητίες των καταστημάτων. Ο Βέγκκαμ είχε τη μαניה να ζευαυλιζή τα κορίτσια! Το τελευταίο όμμα του, λοιπόν, όπως άνακάλυψα, ήταν ή κόρη του ηλεκτρολόγου, ή Γκακιού Κλαϊριέρ, ή κόρη του άλκοολικού ηλεκτρολόγου της «Αίθουσας Μπετόβεν».

Ο ηλεκτρολόγος Κλαϊριέρ, όπως έμαθα, δεν άργησε να καταλάβη τους ένδοχους έρωτες του Βέγκκαμ με την κόρη του και σαν πατέρας, ζήτησε από τον μασέτρο να έπανορθώση το σφάλμα του. Έκείνος φυσικά δεν έβωσε καμμία σημασία στις φώβες του κι' εξακολούθησε μ' άλλα κορίτσια τους έρωτές του. Ο Κλαϊριέρ τότε ώρκισθηκε να τον έκδικηθή σκληρά. Και τον έκδικήθηκε. Διονέυε μ' ένα σύμμα το ηλεκτρικό ρεύμα της αίθουσής στο σιδερένιο αναλόγιο του μασέστρου κι' όταν ο Βέγκκαμ το άγγιγε με την μεταλλική μπαγκκέττα του, κεραυνόβω λήθησε από την εκκένωση του ρεύματος.

Αútά άκριβώς κατάθεσε ο ηλεκτρολόγος και μπροστά στέν άνακοιτή. Όταν λοιπόν τά έμαθαν οι συνάδελφοί μου, πήγαν να σκάσουν από τη λύπασ τους. Δεν φανταζόντουσαν, ότι μπορούσα ποτέ να διαφωτίσω το σκευτικό μυστήριο του θανάτου του Βέγκκαμ!...

